

Pavlův list Efezským 3, 14 – 21 Klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk‘ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vši plností Boží. Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.

Milé sestry, milí bratři!

Od nebeského Otce pochází **každý nebeský i pozemský rod**. Pochází od něj všechno. Všechno stvořil. Z lásky. Už jsme tu sledovali vztah božského Otce a Syna při stvoření. Na začátku Bible je vyjádřený i vztah Svatého Ducha. **A nad vodami vznášel se Duch Boží**. Jako orel, který si staví hnízdo, aby v něm vyvedl svá mláďata, tak Svatý Duch chtěl obsadit Zemi, aby se na ní mohl objevit člověk, Boží dítě.

Až do středověku bylo lidstvo přesvědčeno, že Země je středem vesmíru. Vždyť kolem ní krouží slunce, měsíc a zdánlivě celý vesmír. Bylo to velké zklamání, když se zjistilo, že jsme jen téměř neviditelná tečka na okraji jedné nepatrné galaxie nesmírného vesmíru. A přesto jsme středem vesmíru. Vždyť pro člověka Bůh toto všechno vytvořil. My jsme se ještě učili, že všechno se vyvíjelo a zůstalo na nižší úrovni než je člověk. Vedlejší odnože vývoje. Není to už pravda. Všechno se vyvíjelo, aby dosáhlo takové úrovně, aby mohlo sloužit člověku. Dokáže někdy člověk, to co malé včelky? A jestli ano, bude k tomu potřebovat celou fabriku, zatímco včelkám stačí malá dutina ve stromě. Vše bylo připraveno pro člověka, aby nad vším panoval a oslavoval tak s celou přírodou Boží velikost.

Nepatrná Země s celým vesmírem byly připraveny pro člověka. Člověk byl do ní uveden jako do zahrady. Léta jsem chodil na malé políčko. Pracovat. Od té doby, co na něm vyrostla naše chaloupka, už to není políčko. Je to zahrada. Zahrada je něco jiného než pole. Člověk měl zahradu vzdělávat, naplnit. Proměnit celý svět v zahradu. Bůh jej v ráji navštěvoval, měl s ním úzké společenství. Považujeme ráj za vyvrcholení života lidstva. Ráj, to byl však jen počátek. Božím cílem nebylo učinit si občasného přítele, dát člověku trochu rajskeho štěstí. Po naplnění země, po její rajske kultivaci měla být divinizována. Zbožštěna. Bůh se chtěl s námi, s člověkem naprosto spojit, vtáhnout nás do svého božského života. Ráj byl jen začátek a přesto už v tomto začátku se stala nějaká obrovská chyba. Katastrofa. Pád lidstva. My jej známe nejen z obrazného podání z Bible, ale i ze skutečnosti. Není nic špatného, že se člověk naučil zpracovávat kovy, hrozné je, že při jejich dobývání vznikali první otroci. Není špatné, že člověk začal zakládat města, hrozné je, že musely být ohrazeny, aby se ochránil před nájezdníkem, kterým nebyl nikdo jiný než taky člověk. Člověk přestal být člověku bratrem, stal se smečkou vlků.

Stalo se, co se nám stává i v našem osobním životě. Když naprosto zklameme, Bůh neustále sprádá nitky lásky, aby nás dostal z naší bídy. Když člověk přestal směřovat k Bohu, vydal se Bůh k němu. Boží Syn se stal člověkem. Četl jsem přirovnání, které vyjádřil jeden člověk při pohledu na společenství ploštic Ruměnice pospolné, které žijí ve velkém množství většinou na kořenech lípy: *Dovedeš si představit, že by ses měl stát plošticí?* Bůh je ve svém bytí určité daleko víc vzdálený lidskému plahočení a přesto se Boží Syn rozhodl stát se člověkem. Snášet s námi naši ubohost, nepřátelství i bolestnou smrt.

Ježíš nepřišel, aby nám vrátil ztracený ráj. Komunisté říkali: *Čím hůř, tím líp. Až bude nejhůř, lidé pozvednou revoluci a vybudují nový svět*. My říkáme něco podobného: *Až bude nejhůř, přijde Ježíš*. Bůh není takový negativista. Naopak, zve nás ke společné práci: **Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici!‘ On odpověděl: ‚Nechce se mi.‘ Ale potom toho litoval a šel. Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane.‘ Ale nešel. Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?‘** Odpověděli: „Ten první!“ Ježíš jim

řekl: „Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království. Ježíš nám neříká: Až bude nejhůř, ale až bude nejlíp. Až mi zbudujete na zemi moje království, přijdu. Ano, vypálím ohněm svého Ducha každou nečistotu. Nebesa sestoupí na zemi a budeme jedno. Bůh ve vás a vy v Bohu. Bůh už svoji část splnil. Už si zvolil příbytek v nás. Teď jde o to, abychom i my zůstávali stále v něm.

Boží plán má v nás vzbuzovat dvojí odezvu. Kdyby chtěl Bůh marnotratně zničit zemi obtíženou hříchem, proč o ni pečovat? Proč se starat o její zušlechtění? Jestliže ji Bůh nemiluje, proč ji milovat? Bůh však není rozmrzelé dítě, které zahodí i nejvzácnější hračku. Zemi stvořil z lásky, stvořil ji dokonalou. Každému tvoru přisoudil jeho úkol a nás nechal ji vzdělávat a proměnit v Boží království. Máme se naučit milovat ji, jako ji miluje on. Ježíš nám ukázal lásku už jen k jednomu městu. K Jeruzalému, který měl být pro své hříchy zničen. A my uvažujeme o zničení celé země, která má být naopak vtažena do Božího života. Zbožštěna.

Proto i my máme jít na Boží vinici, i když se nám nechce. Na vinici Božího království. Ve všem, co děláme, se zkoumat. Je to dílo Božího království? Vytvářím je? Ať je Boží království v našich srdcích, ať je mezi námi. Boží království nespočívá ve věcech, ale v lidech. Ať je vytváříme v našich rodinách, v našem společenství, mezi sbory, ve svém okolí. Můžeme je vytvářet i s lidmi, kteří dosud neznají Boha. Každý, v jehož srdci je láska k druhým, snaha pomáhat druhým, patří už do Božího království. Ať nás do Božího **nepředcházejí celníci a nevěstky.**

Uvažujme o velkolepém Božím plánu a pak si znovu přečtíme slova dnešní perikopy. Skloníme se před naším nebeským Otcem, který uskutečňuje tento pozoruhodný čin s **každým nebeským i pozemským rodem**, budeme s Pavlem prosit za sebe i za druhé o vnitřní sílu. Abychom rostli ve **vnitřního, duchovního člověka** a tak stále víc poznávali a chápali nekonečné rozměry Boží lásky a Božího záměru, a nechávali se **prostoupit vší plností Boží.** Ježíši, náš božský bratře, náš Zachránče, buď tobě sláva, neboť ty to s námi učiníš. Amen.